

Tanúság

A NAGYMAROSI EGYHÁZKÖZSÉG HÍRLEVELE

XVI. ÉVF. 2010. KARÁCSONYÁN

Karácsonyi üzenet

Karácsony ünnepén azt szeretnénk, ha visszhangra találna lelketekben az angyalok éneke. Azon a boldog éjszakán zengett az ég és a föld között, amelyen Betlehemben Szűz Máriától a világ Üdvözítője Jézus született.

Ki ne ismerné ezt az éneket? – Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség a jóakarató embereknek.

Megismételjük ezt a boldogító üzenetet: **AZ ISTEN DICSSÓSÉGE ÉS AZ EMBER BÉKÉJE!** – Irányvételünknek és sorsunknak ma is e kettő a tengelye! – Két olyan magasztos értékről van szó, amelyet a karácsony nem csak ígér, de ajándékként meg is ad. Ne vegyétek alkalmatlankodásnak, és ne tekintsétek feleslegesnek, hogy az Istenről, a Titokról, az élő Valóságról, a Fényről, minden Rend és Tudás forrásáról, minden lét eredetéről, minden Tudomány és erkölcsi Törvény legmélyebb értelméről, életünk letagadhatatlan és el nem felejtendő központjáról szólunk.

Vigyázzunk, mert a modern bálványimádás veszélye ölel körül minket. Az a kísértés környékezi meg a mai embert, hogy önmagát imádjá, önmagát tegye meg a világ végső értelmének..., hogy ne az Isten, hanem saját dicsőségét keresse. Életünknek ez a végzetes és félelmetes tengelyferdülése a szemünk láttára megy végbe. A világot ma velőkgig átjárja az önzés. Pedig az ember egész lényével Istennek teremtett. Ha ezt a természetében lévő lényegét megtagadja, a Karácsony nem lehet számára a béke és az öröm ünnepe.

A karácsony másik öröme és ajándéka: a **BÉKE!** Szent Ágoston azt mondja, hogy a béke nem más, mint "A REND NYUGALMA!" Más szóval: az igazságosságnak és az örök isteni törvénynek visszfénye.

Az igazi béke nem lehet más, mint az isteni rend visszhangja a földön. Dicsőség legyen Istennek, aki évről-évre megadja karácsonyi örömünket és béke legyen a magunk lelkében.

Szent-Gály Kata

1. – Isten elküldte Gábor angyalt –
vajon hajnalban történt
és előbb hogy
forgattad volna lenn az udvarvégen
a kézimalmot
vagy már jött az este
vak szűrkesége
és a jelzőcsillag feltűnt az égen
a néhány szó
mi ránk maradt a percről
magányt jelez
egy férőhelynyi csend
hallgatta szíved dobbanását
Megtestesült
2. – angyal szólt hozzá –
úgy imádkozni mint József
úgy könyörögni tehozzád
és olyan csöndesnek is lenni
mint ő
hogy a Hangot
ne tévesszem össze a magaméval
3. – Erzsébet felkiáltott –
boldog vagy Mária
mert hittél az Úrnak
a föltétlen hatalomnak
és nem szorítottad be Őt
emberi gondolatok közé
boldog vagy Mária
mert hittél az Örök Szeretetnek
és engedted
hogy rajtad keresztül
magához ölelje az egész világot
4. – jászolba fektette –
micsoda bizalom
hogy Isten kezre bízta magát
egészen védtelenül
micsoda megérdemelt bizalom
kezre bízom magamat én is

JÁNOS ATYA

Tagjai közé fogadta a káptalan dr. Zimonyi János nagymarosi plébánost

Ünnepélyes szentmisére került sor november 27-én délelőtt az esztergomi bazilikában.

A beiktatási szertartásban két új kanonokot neveztek ki. Méltatásában ez áll: az esztergomi szeminárium prefektusaként és nagymarosi plébánosként sokat tett a fiatalok lelki gondozásáért.

“Új kanonoktársaink nemcsak e világi, hanem földön túli szolgálatra is szegődtek; tevékenységükért, egyházunk erősítéséért hála és köszönet illeti őket” – hangzott a szentbeszédben.

János Atya! Mi, a nagymarosi hívek büszkéek vagyunk a mesterkanonoki az elismerésre!

Az alábbiakban dr. Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek kinevező okiratának szövegét és fotóját tesszük közzé:

“Főtisztelendő Plébános Úr!

Az Anyaszentegyház Törvénykönyve és magam is úgy kívánom, hogy tanbelileg és életmódjukban kiváló, szolgálatukat dicséretesen végző papok kapjanak kanonokságot.

Ezért a Káptalan meghallgatása után ismervé Főtisztelendőséged lelkipásztori buzgóságát, jelen soraimmal kinevezem az Esztergomi Főszékesegyházi Káptalan

Simor Jánosról elnevezett stallumába mesterkanonokká.

Kérem, hogy ezt a kinevező okiratát mutassa be a Káptalannak, hogy beiktatása - a Káptalan Szabályzata értelmében - mielőbb megtörténhessen.

Kívánom, hogy Urunk bőséges áldása kísérje életét és szolgálatát!

Budapest, 2010. Magyarok Nagyasszonya ünnepén

Főpásztori áldásommal

+ ERDŐ PÉTER”

Permanentes in fide (Rendületlenül a hitben)

November 20-án az esti ünnepi szentmise keretében az igen közvetlen dr. Beer Miklós püspök úr tizenhét fiatalot részesített a bérmálás szentségében.

Ezzel megkaptuk a Szentlélek ajándékát, erőt és küldetést kaptunk, hogy Krisztus élő tanúi legyünk az egyházban és a világban. Az egy éven át tartó folyamatos felkészítő foglalkozások segítettek megértenünk, hogy a hitben felnötté válva a bérmálás szentségén keresztül az egyház tanításának megfelelő életmódot folytassunk, a hitünk értékeit pedig kötelességünk embertársainknak közvetíteni. Igent mondtunk ezzel arra, hogy a rohanó világban a keresztény magatartás tevékeny gyakorlásával városunk egyházközösségének és más jellegű társadalmi életének alkotószellemű személyei legyünk. Ígéretet tettünk, hogy jövőbeli családalapításunk során a keresztény értékrendet átadjuk gyermekeinknek. Ezúton szeretném biztatni Nagymaros ifjúságát saját nevemben és a bérmálás szentségében részesült barátaim nevében, hogy köteleződjenek el a tevékeny vallásos életben!

Végezetül szeretnék köszönetet mondani szüleinknek, hitoktatóinknak (hagy emeljem ki Lengyel Zsolt atyát), János atyának és Tamás atyának, hogy elindítottak minket, illetve egyengették utunkat hitünk megismerésében.

DANKAI MÁTYÁS

Misztérium játék 2009

Betlehemesek

Nem káptalan az én fejem halljuk a szólást, így jelezve, hogy “nem tudhatok, nem emlékezhetek mindenre”. A káptalan a püspök körüli papi testület, tagjai a kanonokok.

Valaha a városokban, egy helyen éltek a papok, és közösségileg elevenítették meg az egyház életét. A káptalan a hiteles hely szerepét is betöltötte. A kanonokok pedig nemcsak okos emberek voltak, ők látták el a mai közjegyző feladatait, és jogi, helytörténeti, településbeli kérdésekben is lehetett hozzájuk fordulni. Ők vezették a levéltárakat, a hiteles helyeket. A tiszteletbeli cím ma is az érdemeket ismeri el, a beiktatás szertartása hagyományainkat őrzi.

Ha igazán akarjuk, és ha megimádkozzuk...

Gondnoki beszámoló

Az egyházközség gondnokaként, az elmúlt év néhány olyan eseményéről szeretnék írni, ami nem látható mindenki számára, de mégis fontos történet az életünkben.

Még az év első havas hónapjaiban raktárhelyiséget alakítottunk ki a cserkészek számára a plébánia vizesblokkja mellett. A csapat egyre szaporodó felszereléseinek tárolása már évek óta megoldásra várt. A csekély szellőzéssel rendelkező altemplom falai közt eddig tárolt felszerelés többször átmedvedett, és egy-egy tábor alkalmával nehézkes volt a föl- majd lehurcolkodás. Az új helyiséget valóban magukénak érzik a cserkészek, és példás rendet tartanak. Csak így tovább! Ezzel a lépéssel egy újabb liturgikus tér, az altemplom kaphatta vissza eredeti funkcióját. Ahhoz azonban, hogy újra betöltsse eredeti rendeltetését, néhány tennivaló még akadt. Felszedtük az oda nem illő linóleumot, helyére natúr téglaburkolathoz hasonló kőlapokat tettünk. Mindezt megelőzően két méter magasságban kicseréltük a nedves, feltelítődött vakolatot, és ezzel egyidejűleg teljes egészében kicseréltük a villamoshálózatot.

Tavasszal Brückler Károlyné egy égetett kerámiából készült stációképet ajándékozott az egyházközségnek, az-

óta az altemplom hátsó falát díszíti ez. Köszönjük, hálásak vagyunk a felajánlásért. Hátravan még az otthonos, de szolid berendezés. Székek, képek, néhány kisebb tároló elhelyezése. Az elektromos felújítást követően a fűtés könnyen megoldhatónak látszik két hőszugárzóval. Szeretnénk, ha elsősorban a cserkészek és a hittanos csoportok, de természetesen bármely közösség egyre többet használná a jövőben a felújított altemplomot.

Igazán megható esemény volt június közepén az új törökmezői kereszt megáldása (képiükön). A zarándokok kezdeményezésére a felújítás néhány lelkes hívő felajánlásából készült. Ezúton is külön köszönöm a 950-es Szent Gellért Cserkészcsapat munkáját. Szép kezdeményezés lenne, ha minden évben sikerülne egy út menti keresztet és a környezetét helyreállítani.

Az elmúlt évben kicseréltük a plébánia külső ajtóit. Ennek ellenére november végén nem várt éjszakai látogatónk volt ismét. Hogy többet ne fordulhasson elő ilyesmi, kétlépcsős riasztórendszert építettünk a bejáratokhoz. Remélhetőleg ennek láttán elmegy a kedve az idegennek a betolakodástól.

A jövőre vonatkozólag a gazdasági kérdések terén több gondolat is foglalkoztat bennünket. A napköziből záros időn belül kivonul az önkormányzat. Hogyan tovább?

A kálvária lépcsőjével kapcsolatos pályázatokat továbbra is a városüzemeltetés kíséri figyelemmel. Ami pedig mindennél nagyobb feladat: néhány éven belül, esedékessé válik templomunk külső felújítása, Ez utóbbiak bármelyikét vesszük, az több tízmillió forint – ebben biztosak lehetünk. De hiszem, ha igazán akarjuk, és kellőképpen megimádkozzuk, az Úr segítségével egyik sem tűnik lehetetlen feladatnak.

Minden kedves olvasónak kívánok lelki békességet és Krisztus szeretetével megáldott Boldog karácsonyt!

MAURER JÁNOS

2010. a számok tükrében

38 gyermeket kereszteltünk meg: 24 fiút és 14 lányt.

Templomunkban 15 fiatal pár kötött szentségi házasságot.

Pünkösdhétfőn 26 gyermek járult az első szentáldozásához.

Novemberben 18 fiatal részesült a bérmálás szentségében.

54 testvérünket kísértük el utolsó útján a temetőben: 25 férfit és 29 nőt.

Stóladíjszabás a Váci Egyházmegyében

I. Szentmisék

- Olvasott mise 1000 forint

II. Esküvők

- Csendes 9.000 forint

- Orgonás 20.000 forint

III. Temetés

Kántor nélkül 9.000 forint

Kántorral 15.000 forint

Kisebbségek közt az Árpád-háziakkal Hittantábor: 2010. Nagymaros

A nyár elején, szinte az iskola végeztével kezdődött napközis hittantáborunk. Mitől volt napközis? A gyerekek reggel jöttek, és délután hazamentek, másnap pedig újra kezdtük előlről. Főleg alsós kis testvéreink jöttek táborozni, de jó néhány felsős és még nagyobb segítők is volt.

Táborunk elején fejest ugrottunk a múltba, mert Szent István szellemét és korát idéztük fel egy nap erejéig. Ügyes kezek megálmodták a Kárpát medencét a korabeli egyház-

megyék székesegyházainak kis dobozokból való felépítésével, mindenki elkészítette saját pajzsát a neki legfontosabb gondolattal *Szent István Intelmeiből*, koronánk is lett, és a csapadékos idő ellenére igen jó kedvünk volt.

Másnap még rosszabb időnk volt, de töretlen harci kedvvel indultunk Visegrádra, hogy felidézzük *Szent Erzsébetet* és korát. A préposti templomromnál szentmisén vettünk

részt, majd kézműveskedtünk a királyi palotában.

Harmadnap Budapestre látogattunk, ahol *Szent Gellért püspök* és *Szent Margit* emlékét, szellemét idéztük fel. Misével kezdtük a Sziklakápolnában, majd nagyot csúszdázunk a Gellérthegy oldalában, végül megtekintettük a Néprajzi Múzeum csodaszép kiállítását.

Negyednap lóra pattantunk volna, ha lenne lovunk, így csak biciklivel mentünk Szobra, ahonnan kisvonattal pöfögtünk Márianosztrára. A roppant kedves fogadtatás után, amelyben a pálosok részesítettek minket, ismét misén ve-

hettünk részt, majd egy kis mocsári métázást rendeztünk a kissé cuppogó sportpályán. Ezen a napon Szent Imrével foglalkoztunk.

A zárónap a lovagi hagyományok jegyében telt el, mert *Szent László királyunk* dicső életét és hőstetteit elevenítettük fel egy lovagi torna keretében.

Hálaadó szentmisével zárhattuk a napot és egész hetünket, mert a rossz idő ellenére is sok szép élményben volt

részünk, szeretettel és odafigyeléssel próbáltunk egymás felé fordulni. A lelkes és kedves szülők óriási palacsinta-halommal ajándékoztak meg minket a táborunk zárásaként rendezett agapén.

Szeretnénk megköszönni mindenkinek a rengeteg segítséget és ránk figyelmet, különösképpen *Dániel Gabinak* a sok remek ötletet, képet és minden mást, *Hadi Kingának* az állandó háttérsegítségét és együttgondolkodást, *Hollik Zsebinék* az állandó készenléte és hősies, néha éjszakai helytállást, *Perbíró Áginak*, *Szabó Timinek*, hogy velünk voltak és pótmamaként szeretgették terelgették a gyerekeket, még bicikliszereléstől sem visszariadva. *Hadi Rita*, *Hujbert Kata* és *Anna* zenés szolgálatával tette emlékezetessé a szentmiséket. A bér málkózásra készülő fiatalok közül is sokan jöttek segíteni, nekik is köszönet érte!

Végül hálát adunk Istennek, hogy velünk volt, és Ófelé meg a magyar szentek felé irányíthattuk a gyerekek figyelmét és szívét!

TAMÁS ATYA, EDŐCSÉNY ZITA

Könyves kerestetik!

Kedves régi és új olvasók!

Befejeztem az egyházi könyvek terjesztését. A jó 15 éves munka tapasztalatait szívesen átadnám valakinek. Olyannak, aki szereti a nemes írásokat, aki foglalkozik az érdeklődők igényeivel, és tud rendszeres időt szentelni a kedvcsinálásra is. Autó, fiatal kor és kezdő tőke nagy előny, de nem feltétele annak, hogy a jó könyv itt maradjon a nagymarosiak körében.

Az Adoremus, az imafüzetek és a naptárak továbbra is helybe jönnek.

Köszönöm a jó szavakat, az érdeklődést és a bizalmatokat!

HORTOVÁNYI EMÓKE

Názáret iskolája

“Az Ige megtestesült Názáretben” – énekeljük minden karácsonykor.

De mit is jelent ez a világtörténelmi esemény a mi kis életünkben? Hogy a világtörténelem legnagyobb jelentőségű órájáról van szó, számunkra – akik hisszük és valljuk, hogy Isten egyszerűen Fiát küldte közénk – nem kérdéses. A kérdés sokkal inkább ez: a megtestesült és emberi sorsunkban osztozó Jézus örömhírét mennyire tudjuk felfogni, megélni és másoknak továbbadni? A segítségünkre lehet, ha képzeletben beülünk “Názáret iskolájának” padjába. Nézzük – a teljesség igénye nélkül – mi mindent tanulhatunk ebben az iskolában:

Jó lenne, ha tudatosítanánk elménkben, de leginkább a szívünkben, hogy ez a “szent, isteni megtestesülés” **hatással van életünkre, és egészen át is akarja formálni.**

Hogy ez a krisztusivá történő átalakulás megtörténhessen, **újra és újra meg kell térnünk**, oda kell fordulnunk Krisztushoz. Le kell térdelnünk lábaihoz, és szemünket le nem véve róla, hallgatni tanítását, majd pedig a hallottakat megvalósítani a hétköznapi során.

Isten nem azt várja tőlünk, hogy nagy dolgokat hajtsunk végre, valami fontosat vagy jelentőségteljeset, hanem hogy **mindig és mindenütt** – munkában, szórakozásban, örömben és bánatban, az ünnepekben és a hétköznapiakban – **személyes és belsőleges kapcsolatban legyünk Vele**, vagyis, hogy szentek legyünk. Ahogy *Newmann bíboros* is megfogalmazta az életszentség lényegét: “Ne maradj ágyban, amikor elérkezett a felkelés ideje, és pontosan fekjüdj le. Végezd el a kötelező imáidat, **élj Isten jelenlétében egész nap**, dolgozz, egyél, igyál, és légy vidám, s akkor eléred az életszentséget.”

Názáret az egyszerűsége és a lelki szegénysége is tanít. Jézus egyszerű, szegény környezetbe született, egyszerű család gyermekeként, az “*ács fiaként*” élt: imádkozott és tanult, dolgozott és elfáradt, megpihent, mint bárki más. Életével megszentelte a földi élet szürke hétköznapijait. A *Szent Család*, élén a mindannyiunk sorsát döntően befolyásoló, igent mondó *Szűz Máriával*, **az Istenre hagyatkozó végtelen bizalmat tanítja nekünk**. A szerzés és birtoklás világából az “*egy szükségésre*” irányítja figyelmünket, hogy egyetlen fontos “*ügyünk*” legyen: Isten országa és annak igazsága.

A csönd és a rejtettség is fontos üzenete Názáretnek. A világ dübörgő hangjai, villódzó fényei és információzuhataga közepette tudatosan kell keresnünk a **csendet és a magányt, amely az igazi lelki fejlődéshez nélkülözhetetlen.**

Az advent készületi időszaka különösen alkalmas arra, hogy elcsendesedve meghalljuk a szívünk ajtaja előtt türelmesen várakozó és halkán kopogtató Jézust. Alkalmas arra is, hogy a Szentírást, – ahogy *Gárdonyi Géza* fogalmazza “*Isten dobogó szívét*” – a kezünkbe fogjuk, és abból Jézus születését újra elolvassuk, megimádkozzuk és elgondolkozunk: **itt és most nekem személyesen, mit üzen a názáreti Jézus.**

Az idei karácsony azért is különleges, mert december 26-tól, Szent Család vasárnapjától egy évig – a püspöki kar döntése alapján – a családok évét ünnepeljük.

Milyen jó lenne, ha kis városunk minél több családjában tanulna “*Názáret Iskolájából*” és szeretetben, örömben és egymás szolgálataiban növekedve, szent családdá válna.

Az *egyházközösségünk minden családjának kegyelmekben gazdag Karácsonyi Ünnepeket kíván:*

HADI FERENC

(Forrás: Barsi Balázs: Názáret iskolája)

Mikulás est képekben

Egy év cserkészélet

Hamarosan újra itt van *Jézus Urunk* születésének napja, és mi cserkészek is egy esztendővel öregebbek leszünk. A lassan elmúló évre visszagondolva nincs miért szégyenkeznünk. Csapatunk megint szépen gyarapodott, őrseink megerősödtek az új tagokkal, és egy új lányórs is születőben van. Augusztus elején csapatunk vezetősége is gazdagodott: *Sárog Noémi*, *Bodor Barnabás* és *Melisek Máté* szerezték meg őrsvezetői képesítésüket a nyári vezetőképző táborban.

Visszagondolva az év eseményeire, sikerült nagy létszámban megjelenni a városi, állami megemlékezéseken, ünnepeken. A helyi közösségek felkéréseire, ha lehetett, szívesen igent mondtunk. Februárban segédkeztünk a sváb bálón, majd szeptemberben a sváb pikniken. Voltak Dunakanyar cserkészkerületi és X. cserkészkerületi programjaink. Példaként említem a Kalazanci Gyűrűk Ura Kosárlabda Kupát, ahonnan vándoraink szép eredménnyel tértek haza, és az adventi kézműves napot, ahol több állomást is vezetett csapatunk pár lelkes tagja. Idén voltak saját szervezésű programjaink is. Április 24-én az Országos Cserkésznap keretein belül szerveztük meg a I. Métabajnokságot a foci pályán, mely végül csak házi kupára sikeredett, ettől eltekintve nem volt hiány a jókedvből. Június 4-én a trianoni békediktátumra emlékeztünk. A nemzetért bemutatott szentmisét követően vonultunk le zászlóinkkal az ereklyés Országzászlóhoz, ahol elhelyeztük az emlékezés koszorúját.

2010 nyara is sok élményt tartogatott. Július első heteiben volt a VII. Cserkész–hittanos táborunk, közel 80 résztvevővel. Az idei tábor sok újítást tartogatott a több hullámban érkező és távozó táborlakókkal. Hittanosaink 5, kiscserkészeink 7, cserkészeink és vándoraink pedig 9, illetve 10 napot töltöttek együtt. Táborunk külön körletében laktak a lányok, a fiatalabb fiúk és a csapat idősebb fiú tagjai. A 3 körlet. név szerint *Árpád-házi Szent Erzsébet*, *Szent Imre* és *Szent István* nevet viselte – a tavasszal alakult 3 cserkészrajok szerint. Sok volt a tábori építmény – asztalok, kapuk, kerítések, tábori ügyességek. Az izgalmas programokkal tarkított napok során *Tamás atya* két tábori szentmisét mutatott be, köszönjük építő prédikációit! A tábor végén 22 cserkészjelölt tett fogadalmat, és vált a cserkészmozgalom tagjává. Utólag is köszönjük támogatóink minden anyagi, illetve tárgyi segítségét.

A nyár zárásaként Nagymaros adott otthont a Dunakanyar körzeti Vezetőségi Találkozóknak, melynek célja volt, hogy az immáron több mint 300 tagot számláló körzet vezetői jobban megismerjék/újra megismerjék egymást. Volt közös főzés, csapatépítő játékok, városi hadijáték, este egy szolid borkóstolás és tánc. A záró szentmise után az itt vendégeskedő vezetők jó hangulattal vettek búcsút a várostól.

A szeptember eleji templombúcsú és zarándoklat mellett, fontos esemény volt számunkra csapatunk névadójának *Szent Gellért püspöknek* a napja. Az ősz egy másik hideg estéjén cserkészeink egy kis csoportja kiment a Törökmező egy dombjára, és hallgatta a völgyekből felfelé szűrődő szarvasbögést. Felejthetetlen élmény lett.

Az elmúlt évekhez hasonlóan az idei *Krisztus király ünnepe* különleges esemény volt a csapat számára. Megemlékeztünk a csapat még élő és már elköltözött tagjairól. Az elmúlt esztendőben felállított kopjafa és a felújított kereszt közé állítottunk egy zászlórudat, melyre *János atya* megszentelése után húztunk fel egy nemzetiszín lobogót, hogy emlékeztessen minket az erőre, mellyel védelmeznünk kell hazánkat, a hűségre, melyet nap, mint nap tanúsítanunk kell iránta, és a reményre, melyből merítkeznünk kell az eljövendő időkben.

Aldott, békés karácsonyt és sikerekben gazdag újesztendőt kívánok mindenkinek a cserkészek nevében!

MAURER MIHÁLY TAMÁS
SEGÉDTISZT, CSAPATPARANCSNOK

Hogy mindig fel tudjunk rá nézni

Október egy esős vasárnapján a 950. sz. Szent Gellért püspök cserkészcsapat zászlószentelési ünnepségre készült a plébániaudvaron. A 10 órás szentmisét követően meghallgattuk *János atya* gondolatait, aki megáldotta a zászlót, azután *Maurer János* felhúzta, miközben a cserkészindulót énekeltek.

Egy állandó zászló felállításának gondolata az idei táborban fogalmazódott meg bennünk. Elgondolkoztunk azon, hogy nemzeti jelképünk cserkész életünkben ne csak egy-két hétig lobogjon, hanem mindig, és fel is tudjunk rá nézni mindig!

MI, MAGYAR CSERKÉSZEK eredeti, ősi jelképeinkhez, így nemzeti zászlónkhoz is ragaszkodunk. A zászló jelkép: egyfajta azonosság, egy nép, család, közösség, város önazonosságának a mutatója.

A nép a maga gyöngédségét hímezte a zászlókra, a maga szenvedését varrta a lobogók vásznaira. Ha ránézünk erre a zászlóra, jusson eszünkbe magyar hazánk, melyért annyi ember ontotta vérért. Megemlékezésünk végén *Sárog Noémi* elszavalta *Kosztolányi Dezső* versét.

Zászló

Csak bot és vászon,
de nem bot és vászon,
hanem zászló.
Mindig beszél.
Mindig lobog.
Mindig lázas.

Mindig önkívületben van
az utca fölött,
föllengő magasan
egész az égben,
s hirdet valamit
rajongva.

Ha már megszokták és rá se figyelnek,
ha alszanak is,
éjjel és nappal,
úgy hogy egészen lesóványodott,
s áll, mint egy vezna, apostoli szónok
a háztető ormán
egyedül,

birkózva a csönddel és a viharral,
haszontalanul és egyre fonságesebben,
lobog,
beszél.

Lelkem, te is, te is -
ne bot és vászon -
légy zászló.

LEJEGYEZTE: HORVÁTH ANTAL

Chiara Luce Badano boldoggá avatásán a nagymarosi fiatalokat Buda Barbara és Kovács Alexa képviselte

Egy ragyogó mai példa

Alexa: 25 ezer ember volt jelen, sok-sok fiatal jött 69 országból. A régi szenteket nem ismerjük, már olyan rég meghaltak.

Barbi: Mi egy közeli példát láttunk, szülei ott voltak velünk a boldoggá avatási szentmisén. Felajánlaskor kivitték a teniszütőjét.

De ki ez a fiatal, akit az egyház annyira érettnak talált, hogy húsz év elteltével az oltárra emelt? Akinek sírja rögtön zarándokhellyé vált, közbenjárására csodás gyógyulás történt? Aki fiatalok eszményképe szerte a világban?

17 évesen hirtelen nyilalló fájdalmat érez a bal vállában, a vizsgálatok és az eredménytelen beavatkozások csontdaganatra mutatnak. Másfél év után, még 19 éves sincs, amikor eltemetik.... *Chiara Luce* kilencéves korától tartozik a Fokoláre Mozgalomba, rajta keresztül bekapcsolódnak szülei is. Egy élő, erős közösség van körülötte a fiatalokból (genekből). A Luce, vagyis a Fény nevet ennek a lelkeségnek az alapítójától, *Chiara Lubichtól* kapja. Példáján keresztül egy új lehetőséget először tár elénk az egyház: a közösségi szentté válás útját.

Élete történetét a pápai kihallgató terem nagy esti ünnepségén ismerte meg a 8000 kiváltságos fiatal, köztük a 104 magyar résztvevő.

Alexa: Olyan volt ez, mint egy óriási ifjúsági találkozó: sokan készültek dalokkal, táncokkal, jelenetekkel. Már a temetésére dalt írtak, hogy öröm legyen az emberekben, és ne a szomorúság. Chiara fényt hagyott maga után, és a neve is azt jelenti, hogy *Fény*. Ahogy a szülei meséltek róla, abból is látni lehetett.

Barbi: 6 évesen kétfelé válogatta a játékait, hogy a szegény gyerekeknek is jusson. Anyukája azt hitte, hogy eltévesztette, amikor az újakat adta oda. Végig a lányukról beszéltek, nem magukról, pedig egyetlen gyerek volt Chiara, és 17 évet vártak a megszületésére. Halála közeledtével ezt mondta nekik: *“ne sírjatok, mert Istenhez megyek”*. Ő állította össze, hogy mit énekeljenek a temetésén, és mennyasszonyi ruhát kért a legjobb barátnője segítségével. Láttuk a képeit, látszott kiskorából és később is, hogy mennyire boldog!

Alexa: A szülei nagyon-nagyon tudtak örülni, hogy célba ért. Betegágyától se sírva, szomorkodva jöttek el. Az apukája kételkedett: nem tettetés ez? Tényleg ilyen a lánya, vagy csak az ő kedvükért? Benézett a kulcslyukon, és Chiara ugyanúgy ragyogott tényleg.

Furcsa: amikor megtudta, hogy meg fog halni 25 perc után igent mondott rá. Aztán megint derűs lett. *“Ha te akarod Jézus, én is akarom – mondta. Mert, ha Jézus ezt akarja, akkor a szenvedés kihypózza a foltokat.”*

Barbi: Visszautasította a morfiomot: végig tisztán akart gondolkodni. Anyja féltette a legjobban: *“Jézushoz megyek – mondta, ne félj, ne sírjatok, boldog vagyok!”*

Fény sugárzott az egész kórházban, az orvosok borzalmas nagy élményt éltek át vele, még ő vigasztalt. *“Na és mi volt az iskolában?”* – kérdezte a barátait. Érzelmileg feltöltődve jöttek el tőle. Kiskorától Afrikára gyűjtött, orvos akart lenni, hogy ott gyógyítsa a szegény gyerekeket. A sírján egy perselybe tovább gyűlik a pénz, de még senki nem nyúlt hozzá.

Alexa: Azért is közel van hozzánk, mert nem volt tökéletes: például bukásra állt matekból. Annyi rengeteg feltöltődést kaptam, hogy egy életre is elég – gondoltam. Ő mégse! Mindig jönnek nehézségek, de arra elég volt, hogy többet gondoljak Jézusra, ne kevésszer: ő csak az esti-reggeli ima, aztán letelik a nap. Bármikor, akármit csinálok, az egész életemmel Jézusra gondoljak.

Barbi: Amikor a boldoggá avatás ünnepéről itthon beszámoltunk, mindenki hallgatott és figyelt az ifiben. Szerintem ez nagy szó! Jó érzés volt, mert mi tényleg mindent beleraktunk.

Az egésznek az a lényege, hogy legyünk szentek, merjünk szentek lenni!

Lejegyezte:

HORTOVÁNYI EMŐKE

“Nem szeretném, ha felmagasztalnának... Jézus megengedte ezt a próbatételt, de az Ő érdem, hogy el tudom fogadni... nekem nagyon kis részem van benne.”

CHIARA LUCE

Hegyek és a tenger. Sport és barátok. Nagy ideálok és tiszta hit. Ez Chiara Badano világa. November 26-án Budapesten, a PPKE Jog-és Államtudományi Karának Dísztermében mutatták be Michele Zanzucchi: Mindenem megvan című könyvét, amely Chiara Luce Badano (1971–1990) életéről szól, aki az egység lelkeségét élve járta be az életszentség útját, s akit szeptember 25-én avattak boldoggá.

18 évesen ágyhoz köti a betegség. Többé nem tud lábra állni. Mosolyogni annál inkább. Fut az Ég felé, és magával ragad mindenkit, akivel találkozik. A Fény nevet adják neki.

„... kövessétek az új boldog példáját: teljes odaadással ragaszkodjatok Krisztushoz, és tegyetek tanúságot az evangéliumról!” – mondta XVI. Benedek, pápa a Fokoláre Mozgalom fiataljainak szeptember 29-én.

Gyermeksarok

Adventi készülődésben

Adventben két órával előbb kelnek a kisiskolások csak azért, hogy a rorátén ott legyenek. Mi a titok nyitja? – kérdeztük Tamás atyát.

“Benne van a hősiesség, és a jóérzés, hogy Jézus jelen tud lenni a szolgálatban és az együttöltött időben. Mélyen kell rá vágyakoznunk, hogy Ő eljöjjön. A találkozás a tevékeny szeretetből, az áldozathozatalból, a keresésből születik. Az ünnepet nem lehet a levegőből lepottyantani. Karácsonykor maga Jézus válik ajándékká értem. De nemcsak Ő értem, hanem velem együtt!”

A ministránsverseny idén kibővült: amikor valaki külső akadályok miatt nem tud az oltárnál szolgálni, akkor beszámít az otthoni segítség, az önlegyőzés, a jócselekedet. Néhány példa:

A hittanosokkal kirándulni voltunk. Amikor utaztunk, a villamoson átadtam a helyemet egy idős néninek. **(Tünde)**

Anyukám fáradt volt, ezért szó nélkül kimentem havat lapátolni. **(Marci)**

Tegnap este fáradt voltam, és kicsit rosszul voltam, de a DVD-t a tokokban összeválogattam és összecsoportosítottam.

Ma délután, amíg a mama segített a papánál falvédőt fújni az emeleten, addig vigyáztam Zozóra, aki nagyon fél a fűró hangjától, és lent vigasztaltam őt.

Vonatot építettem a Botinak, pedig éppen mesét nézni volt kedvem.

Pénteken szereplés után este segítettem a Mamának havat lapátolni, mert tudtam, fáradt, és, hogy fáj a háta, pedig én is nagyon fáradt voltam, és lesöpörtem a havat a kertben.

Ma délután, amikor a mamáék elmentek Zolika nagyon ordított, de én a hintaszékben elringattam, és megvigasztaltam, pedig mást akartam volna csinálni. **(Ákos)**

Amikor az anya beteg volt, vigyáztam a fiúkra.

Amikor hívott a Máté, odaültem mellé.

Feltéregtettem, pedig nagyon nem szeretek teregetni.

Elkezdtem mosogatni, pedig nem mondták.

Amikor az apák még aludtak, én megterítettem.

Amikor nekem is verset kellett tanulnom, segítettem Rékának verset tanulni. **(Klári)**

Zsoltár gyermekhangra

**Az Úristen őriz engem
mert az ő zászlóját zengem.**

**Ő az áldás, ő a béke
nem a harcok istensége.**

**Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.**

**Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.**

**Az Úristen örök áldás,
csíra élet és virágzás.**

(Babits Mihály)

Karácsony az erdőben

Egyszer volt egy szegény favágó. Három gyereke volt és a felesége. Tél volt, és a favágó azt gondolta, meglepi a családját egy karácsonyfával.

Ment-mendegélt az erdőben, amikor meglátott egy tisztáson egy fenyőfát. Nagyon szép volt. Odamegy a favágó, és már emeli a fejét, hogy kivágja, amikor egy csíkos mókus kidugja a fejét a fenyőből. Azután még két mókuská kukucskál, és egy egész madárcsalád. Kórusban kiáltják: *kérlek, ne vágjad ki az otthonunkat, mert ez az egyetlen jó fa, amiben lakhatunk, mert a többi már foglalt!* A jószívű favágó nem vágja ki a fát, és hazamegy.

Másnap a családjával tér vissza, díszekkel a kezükben, és feldíszítik a mókus- és a madárcsalád otthonát. Az emberek körülállják a szépen feldíszített fát, és a kis állatok mosolyogva figyelik őket. Így az erdőben közösen ünneplik a karácsonyt.

ÍRTA: ZOLLER KATA

A RAJZOKAT FRANCISKA KÉSZÍTETTE

Tanúság

Kiadja: Szent Kereszt Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

Felelős kiadó: Maurer János

Szerkeszti: Hortoványi Emőke

Nyomdai előállítás: Dunapress Bt, Nagymaros

Megjelenik: 500 példányban